

Súd: Okresný súd Partizánske
Spisová značka: 0T/15/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3621010056
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Štefčík
ECLI: ECLI:SK:OSPE:2021:3621010056.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Partizánske samosudcom JUDr. Petrom Štefčíkom v trestnej veci proti obžalovanému S. W., nar. XX.XX.XXXX T. R., trvale bytom R., J. K. XXX/XX obžalovanému pre prečin marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28.04.2021 v Partizánskom, takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný S. W., nar. XX.XX.XXXX T. R., trvale bytom R., J. K. XXX/XX

sa uznáva za vinného, že:

dňa 30.03.2021 v čase o 10:25 hod viedol osobné motorové vozidlo značky R. XXX s evidenčným číslom R., Č. farby v Partizánskom po ceste I/64 v smere od HM Lidl k HM Billa, kde bol následne na parkovisku pred reklamnou agentúrou REKUK na ul. Nitrianskej č. 310 v Partizánskom kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Partizánske, pričom predmetné vozidlo viedol v uvedenom čase napriek tomu, že mu bol rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1T/57/2020 zo dňa 07.10.2020, právoplatným dňa 07.10.2020 uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na 15 mesiacov, pričom mu bola do doby výkonu trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke započítaná doba, počas ktorej mu bolo pred právoplatnosťou rozhodnutia odňaté oprávnenie na činnosť, ktorá je predmetom zákazu a to od 04.02.2020 do 07.10.2020,

teda:

maril výkon rozhodnutia súdu tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu o zákaze činnosti,

čím spáchal:

prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Tr. zák.“).

Za to sa odsudzuje:

Podľa § 348 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 36 písm. l), písm. n) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., §38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd zaraďuje obvineného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l), písm. n) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. súd ukladá obvinenému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na 20 (dvadsať) mesiacov.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Partizánske podal na tunajšom súde dňa 31.03.2021 podľa § 234 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Tr. por.“), v spojení s § 204 ods. 1 Tr. por. obžalobu na obžalovaného (v tom čase obvineného) S. W., nar. XX.XX.XXXX, na tom skutkovom základe, že dňa 30.03.2021 v čase o 10:25 hod viedol osobné motorové vozidlo značky R. XXX s evidenčným číslom R., Č. farby v Partizánskom po ceste I/64 v smere od HM Lidl k HM Billa, kde bol následne na parkovisku pred reklamnou agentúrou REKUK na ul. Nitrianskej č. 310 v Partizánskom kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia Policajného zboru Partizánske, pričom predmetné vozidlo viedol v uvedenom čase napriek tomu, že mu bol rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp. zn. 1T/57/2020 zo dňa 07.10.2020, právoplatným dňa 07.10.2020 uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na 15 mesiacov, pričom mu bola do doby výkonu trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke započítaná doba, počas ktorej mu bolo pred právoplatnosťou rozhodnutia odňaté oprávnenie na činnosť, ktorá je predmetom zákazu a to od 04.02.2020 do 07.10.2020.

Súd po vypočutí obžalovaného (v tom čase obvineného) dňa 01.04.2021 rozhodol vo veci trestným rozkazom zo dňa 01.04.2021 č.k. 0T/15/2021-64, proti ktorému podal obvinený včas prostredníctvom obhajcu odpor.

Súd na prejednanie veci nariadil hlavné pojednávanie na 28.04.2021 o 12:30 hod, na ktoré predvolal obžalovaného (v tom čase obvineného), navrhnutých svedkov J. N. Ž. G. R. Š. a o ktorom upovedomil prokurátora a ustanoveného obhajcu.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení uviedol, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Na otázky uvedené v ustanovení § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Tr. por. obžalovaný odpovedal „áno“. Uviedol teda, že rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, bol ako obvinený poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, bola mu daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a s obhajcom sa mohol radiť o spôsobe obhajoby, rozumie právnej kvalifikácii skutku ako trestného činu, bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestné činy mu kladené za vinu a dobrovoľne sa priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý sa v obžalobe kvalifikuje ako prečin. Súd po vyjadrení prokurátora toto vyhlásenie podľa § 257 ods. 7 Tr. por. prijal. Preto bolo v súlade s § 257 ods. 8 Tr. por. vykonané len dokazovanie súvisiace s výrokom o treste.

Súd v súlade s § 296 Tr. por. na pojednávaní prečítal a oboznámil obsah listinných dôkazov potrebných pre rozhodnutie o treste, a to odpis z registra trestov na čísle listu spisu (ďalej len „č.l.“) 26, výpis zo systému AVÍZO na č.l. 27, výpis z ústrednej evidencie priestupkov na č.l. 28 až 29, evidenčnú kartu vodiča na č.l. 30 až 34 a evidenčnú kartu vozidla na č.l. 35. Z vykonaného dokazovania súd pre potreby rozhodnutia o treste zistil, že obžalovaný bol odsúdený rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 07.10.2020 vo veci sp. zn. 1T/57/2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 07.10.2020 pre prečin podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, ktorý spáchal 04.02.2020. Odsúdený bol na trest odňatia slobody na 4 mesiace, pričom jeho výkon mu bol podmienenčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 rok 6 mesiacov do 07.04.2022 s probačným dohľadom. Bolo mu uložené aj obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok a trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na 1 rok 3 mesiace. Z odpisu z registra trestov vyplýva, že ide o jeho jediné predchádzajúce odsúdenie.

Z výpisu zo systému AVÍZO vyplýva, že obžalovaný nie je trestne stíhaný v inej trestnej veci.

Z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky súd zistil, že obžalovaný bol postihnutý vo viacerých priestupkových konaniach, a to v súvislosti s vedením motorového vozidla. Uznáný vinným za spáchanie priestupku bol:

- dňa 15.07.2020 (vozidlo stálo v parkovacej zóne bez zaplatenia)
- dňa 16.01.2020 (vodič je povinný mať pri sebe platné doklady predpísané zákonom)
- dňa 29.11.2019 (telefonovanie)
- dňa 28.09.2019 (prekročenie rýchlosti mimo obce)
- dňa 02.09.2018 (prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti v obci)
- dňa 23.03.2018 (rýchlosť jazdy)
- dňa 13.08.2016 (telefonovanie počas vedenia motorového vozidla)
- dňa 31.05.2016 (iné porušenie pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom)

Z evidenčnej karty vodiča súd zistil, že obžalovaný je držiteľom vodičského oprávnenia, pričom má záznam o piatich priestupkoch (naposledy zo dňa 16.01.2020) a o jednom trestnom čine (kde bol odsúdený tunajším súdom vo veci 1T/57/2020). Evidovaný má aj zákaz činnosti uložený tunajším súdom vo veci 1T/57/2020, a to do 04.05.2021.

Z evidenčnej karty vozidla vyplýva, že vlastníkom a držiteľom motorového vozidla R. XXX s evidenčným číslom R. je T. W..

Okrem toho súd na návrh obhajcu obžalovaného vykonal dokazovanie výsluchom svedkyne T. W., matky obžalovaného. Z jej výpovede vyplýva, že obžalovaný urobil hlúposť, čo si aj určite uvedomil. Vždy bol zodpovedný. Chodil na brigády, už od školy mal prácu, ku ktorej sa staval zodpovedne. Po jej rozvode jej pomáhal finančne, aj kvôli tomu chcel pracovať. Potom kupovali byt, aj tam jej finančne pomáhal, nechceli byť v podnájme. Pred 4 rokmi, keď jej zomrel otec, bol jej oporou, aj pre jej mamu, tiež aj finančne pomohol. Staral sa o jej otca, chodieval s ním na vyšetrenia, on (jej otec) bol onkologický pacient. Aj keď bol po nočnej, bolo treba niekam ísť, tak išiel. Na šoferák si tiež sám zarobil. Keď si kúpil prvé auto, bolo to, aby mohol chodiť do práce. Vždy bol zodpovedný. Tešil sa, že dostane šoferák, odpočítaval si dni, kedy mu skončí trest. Tešili sa s priateľkou, že budú chodiť na výlety. Vie, že sa poučil, lebo povedal, že autá nechce ani vidieť. Vie, že ho to veľmi mrzí, písal jej to aj do listov. Keby to bol vedel, určite nesadne do toho auta, neuvedomoval si to v tej chvíli. Nikdy v živote nepil alkohol. Počas zákazu činnosti nejazdil na aute. On má svoje auto, ale má ho pokazené, nepojazdné už dlhšiu dobu. Do práce chodil autobusom. Cez víkendy ho do práce vozila ona, jeho otec alebo jeho brat. Situáciu s obžalovaným hodnotí tak, že mal priateľku dlhé roky, chodili spolu a potom sa rozišli a nastal v ňom nejaký zlom. Bol nešťastný, keď mal narodeniny, tak zlyhal, lebo ho to trápilo. Teraz už bol v pohode. Keď sa začala korona, prišiel o prácu, pol roka bol na úrade práce a keď sa naskytila príležitosť, tak sa do práce vrátil. Aj teraz by sa vrátil do práce. Keď hovorí že zlyhal, myslí to predchádzajúce odsúdenie. Toto, čo sa stalo teraz, to ho len ráno zobudil telefón a povedal, že ide s tou bývalou priateľkou po auto. Vie, že ho to mrzí, že to oľutoval už stokrát.

Súd nevykonal dokazovanie správou zamestnávateľa obžalovaného o obžalovanom, ani výsluchom D. F., hoci obhajca obžalovaného vykonanie takýchto dôkazov na preukázanie pomerov obžalovaného a hodnotenie jeho osoby navrhol. Súd má za to, že má dostatok dôkazov, aby mohol riadne rozhodnúť o treste pre obžalovaného. Hoci by aj správa zamestnávateľa obžalovaného bola v jeho prospech a zamestnávateľ by ho hodnotil kladne, nemalo by to vplyv na rozhodnutie súdu o druhu a výmere trestu. Ani najpozitívnejšia správa zamestnávateľa by súd nemohla presvedčiť o potrebe uloženia iného druhu trestu, prípadne trestu v kratšej výmere. Skutočnosť, že obžalovaný je riadne zamestnaný, súd pri ukladaní druhu a výmery trestu zohľadnil. Rovnako súd nepovažoval za potrebné vykonať výsluch svedkyne F., ktorá mala potvrdiť, že motorové vozidlo na technickú kontrolu viedla ona. Táto skutočnosť nie je podstatná pre rozhodnutie (obžalovanému sa nekladie za vinu, že by vozidlo viedol na technickú kontrolu). Ani pre hodnotenie osoby obžalovaného súd nepovažoval výsluch navrhutej svedkyne za dôležitý. Pre hodnotenie obžalovaného podľa názoru súdu postačí vychádzať z vykonaných listinných dôkazov, z výpovede obžalovaného a z výpovede jeho matky. Z uvedených dôvodov súd návrh na doplnenie dokazovania, ktorý predniesol obhajca obžalovaného, podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol.

Prokurátor navrhol uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody za použitia poľahčujúcej okolnosti podľa § 348 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák. v prvej polovici trestnej sadzby. Obžalovaného navrhol na výkon trestu odňatia slobody zaradiť do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Takisto navrhol uložiť trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. l) Tr. zák. v prvej polovici zákonného rozpätia trestnej sadzby.

Obhajca uviedol, že s poukazom na priznanú vinu obžalovaného trvá na tom, že bolo preukázané vzhľadom na spôsob spáchania trestného činu, na jeho následok v zmysle, že nebola spôsobená škoda, pohnútky páchatel'a, jeho osobu a možnosť nápravy, vzhľadom na to, že skutok nebol spáchaný pod vplyvom alkoholu a omamných látok a keďže obžalovaný spáchanie skutku oľutoval ako v prípravnom konaní tak aj na hlavnom pojednávaní a sú tu dané poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l), písm. n) Tr. zákona, že trest odňatia slobody by bol neprimerane prísny aj s poukazom na predchádzajúce odsúdenie. Navrhujú uložiť trest povinnej práce v rozsahu 200 pracovných hodín, ku ktorým sa obžalovaný sám aj hlási a trest zákazu činnosti podľa rozhodnutia súdu. Hodnotenie osoby obžalovaného výpisom z registra trestov podporujú výsluchom matky, vyjadrenie zamestnávateľa by bolo v inom svetle ako sa to javí z hľadiska spáchania skutku, preto na tomto dôkaze trvali.

Obžalovaný uviedol, že ho to strašne mrzí, už by to nikdy nezopakoval. Chcel by nahradiť väzbu trestom povinnej práce. Myslím si, že do tej väzby nepatrí. Chcel by pomáhať matke a nie ju zbytočne zaťažovať tým, že nie je doma a robiť jej starosti. Ľutuje ten skutok a už by to nezopakoval.

Využívajúc právo posledného slova obžalovaný uviedol, že ho to mrzí.

Čo sa týka posúdenia viny obžalovaného, tu súd vychádzal z jeho vyhlásenia, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Uvedený skutok je právne kvalifikovaný ako marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. Obžalovaný je osobou, ktorá má trestnú zodpovednosť. Konaním, ktoré sa mu kladie za vinu, maril výkon rozhodnutia súdu o uloženom treste zákazu činnosti tým, že vykonával činnosť, ktorá mu bola zakázaná, keď riadil motorové vozidlo v cestnej premávke. Tým porušil záujem chránený Trestným zákonom na poriadku vo verejných veciach, osobitne na nerušenom výkone činnosti orgánu verejnej moci, ktorým je v posudzovanej veci súd, ktorý uložil obžalovanému trest zákazu činnosti. Štát má záujem na tom, aby boli rozhodnutia jeho štátnych orgánov o zákaze činnosti, či už uloženého v trestnom alebo v priestupkovom konaní, dodržiavané. Tento záujem je natoľko závažný, že ho štát chráni aj prostriedkami trestného práva. Jeho porušenie je teda naplnením jedného zo znakov skutkovej podstaty prečinu marenie výkonu úradného rozhodnutia. Obžalovaný spáchal skutok v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zák., keďže chcel porušiť záujem chránený Trestným zákonom (chcel viesť motorové vozidlo napriek uloženému zákazu činnosti). Tým boli u obžalovaného naplnené všetky znaky trestného činu - prečinu marenie výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák.

Za tento trestný čin je možné uložiť trest odňatia slobody až na dva roky.

Súd pri rozhodovaní o treste vychádzal zo zásad ukladania trestov uvedených v ustanovení § 34 Tr. zák. Trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v Trestnom zákone, pričom zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Pri posudzovaní spôsobu spáchania trestného činu súd prihliadal na to, že obžalovaný sa opakovane, už druhýkrát, dopustil spáchania úmyselnej trestnej činnosti, pričom v oboch prípadoch jeho trestná činnosť súvisela s vedením motorového vozidla nedovoleným spôsobom. Problémy obžalovaného rešpektovať pravidlá súvisiace s vedením motorového vozidla vyplývajú aj z ústrednej evidencie priestupkov, v ktorej má za ostatné tri roky päť záznamov o priestupkoch na úseku dopravy, posledný z 15.07.2020. A hoci sa bráni, že tento posledný priestupok nespáchal, len zaplatil pokutu za svoju priateľku, ktorá nesprávne zaparkovala motorové vozidlo, priestupok bol vybavený rozhodnutím o vine obžalovaného v blokovom konaní. Obžalovaný teda v priestupkovom konaní svoju vinu musel uznať (§ 84 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch). Obžalovaný bol teda opakovane postihovaný za trestnú činnosť v najširšom zmysle v súvislosti s vedením motorového vozidla, čo ale nezvýšilo jeho opatrnosť v súvislosti s touto činnosťou a neprivedlo ho to k vyvarovaniu sa porušovania predpisov súvisiacich s vedením motorového vozidla. Najzávažnejším porušením takejto povinnosti pritom bola jazda pod vplyvom návykovej látky, za ktorú bol odsúdený tunajším súdom v konaní sp. zn. 1T/57/2020 (skutku sa dopustil 04.02.2020). Ani toto odsúdenie na neho evidentne nemalo dostatočný pozitívny vplyv a neodradilo ho od páchania trestnej činnosti.

Opakované nežiaduce konanie obžalovaného v súvislosti s vedením motorového vozidla zadáva príčinu na uloženie takého druhu trestu, ktorý je spojený s odňatím slobody. Súd sa nestotožnil s obžalovaným a obhajcom v tom, že bude postačovať uloženie alternatívneho trestu (povinnej práce). Alternatíva bola už odsúdenému v minulosti ponúknutá, a to v podobe podmieneného odkladu predošlého trestu odňatia slobody. So šancou, ktorú týmto rozhodnutím dostal, však nenaložil takým spôsobom, ako by spoločnosť očakávala. V skúšobnej dobe, ba dokonca počas podrobovania sa uloženému probačnému dohľadu, sa dopustil spáchania ďalšieho trestného činu a aj jedného priestupku (hoci vinu v priestupkovom konaní teraz odmieta). Miernejší trest, prípadne nespojený s odňatím slobody, najmä navrhovaný trest povinnej práce, by u neho potrebný účinok podľa názoru súdu nedosiahol. Prevýchovu obžalovaného je možné v súčasnosti podľa názoru súdu dosiahnuť už len trestom odňatia slobody (za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti).

Ďalej súd pri určovaní druhu trestu vychádzal aj z toho, že obžalovaný bol odsúdený za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia Okresným súdom Partizánske vo veci sp. zn. 1T/57/2020. V súlade s § 49 ods. 2 Tr. zák. mu preto nie je možné výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložiť. Súd preto uložil obžalovanému trest odňatia slobody nepodmiennečný.

Pri posudzovaní následku trestného činu súd vychádzal z toho, ide o trestný čin takého druhu, ktorého následky sú relatívne menej závažné. Nedošlo totiž k zásahu do práv iných fyzických alebo právnických osôb. Chráneným záujmom, ktorý obžalovaný porušil, je výlučne záujem štátu. Ohrozenie, ktoré obžalovaný spôsobil, bolo relatívne menšie, napríklad v porovnaní s jeho predchádzajúcim odsúdením, kedy bol postihnutý za vedenie motorového vozidla pod vplyvom návykových látok. Na tieto skutočnosti súd prihliadal, keď sa rozhodol uložiť trest v samej spodnej hranici trestnej sadzby. S ohľadom na následok spáchaného trestného činu teda súd uložil oba tresty relatívne miernejšie.

Súd posudzoval pri rozhodovaní o treste aj formu zavinenia obžalovaného. Ten konal v priamom úmysle, keď vedel, že má zakázané vedenie motorových vozidiel a napriek tomu sa rozhodol motorové vozidlo viesť. Každý si musí byť vedomý, že porušenie uloženého trestu zákazu činnosti má trestnoprávne následky. Táto skutočnosť vyplýva priamo z Trestného zákona a ani prípadná neznalosť zákona by obžalovaného neospravedlňovala. Obžalovaný však podľa svojej výpovede čakal na skončenie trestu a teda bol si vedomý, že počas jeho výkonu motorové vozidlo viesť nemá dovolené. Zavinenie obžalovaného teda dáva dôvod na uloženie prísnejšieho druhu trestu.

Pri posudzovaní pohnútky obžalovaného súd nezistil žiadne podstatné okolnosti, ktoré by mali vplyv na rozhodnutie o treste. Obžalovaný síce tvrdí, že spáchal trestný čin v strese, ale stres páchatel'a neznižuje mieru jeho trestnej zodpovednosti. Obžalovaný si bol vedomý svojho predchádzajúceho odsúdenia, bol si vedomý aj uloženého trestu zákazu činnosti, jeho matka v procesnom postavení svedkyne vypovedala, že odpočítaval si dni, kedy mu skončí trest. Sám obžalovaný uviedol, že sa na koniec trestu zákazu činnosti tešil, teda nekonal ani len v omyle, že by mu už trest zákazu činnosti uplynul. Napriek všetkým uvedeným skutočnostiam sa slobodne rozhodol viesť motorové vozidlo v cestnej premávke. Jeho zodpovednosť neznižuje ani motivácia tým, že nechcel otcovi, ktorý je vlastníkom vozidla, ktoré obžalovaný viedol, spôsobiť problémy. Potenciálne problémy svojho otca mohol a mal riešiť iným spôsobom ako porušením uloženého zákazu činnosti. Obžalovaný uvádza, že konal v časovom strese, avšak jeho matka vypovedala, že o tom, že má ísť po auto, sa dozvedel už ráno a skutok bol spáchaný až o 10:25 hod, čo nesvedčí impulzívnemu konaniu obžalovaného.

Pri posudzovaní osoby obžalovaného, jeho pomerov a možnosti jeho nápravy súd prihliadal na to, že obžalovaný je slobodný, nemá žiadne vyživovacie povinnosti. Pozitívne je v prípade jeho osoby možné hodnotiť, že je riadne zamestnaný. Z výpovede jeho matky vyplýva, že rodinné pomery má usporiadané, matka ho hodnotí veľmi kladne. Protispoločenská činnosť, ktorej sa v minulosti dopúšťal, nemala násilný charakter, ani nesmerovala k poškodeniu iných osôb. Nie je teda potrebné po dlhšiu dobu ho od spoločnosti izolovať. Hoci teda je dôvod potrestať jeho nezodpovedné a nezákonné správanie vzhľadom na ostatné okolnosti nepodmienečným trestom, postačí, ak bude tento trest v samej spodnej časti zákonnej trestnej sadzby. Rovnako postačí aj uloženie trestu zákazu činnosti v spodnej časti zákonného rozpätia. Súd pritom prihliadal aj na to, že je možné dôvodne očakávať, že obžalovaný bude napokon vykonávať aj trest uložený mu v konaní 1T/57/2020. Uloženie dlhšieho trestu odňatia slobody by aj vzhľadom k ďalšiemu trestu, ktorého výkon obžalovanému hrozí, už nebolo možné považovať za primerané.

Pri rozhodovaní o výmere trestu odňatia slobody súd vychádzal zo základnej zákonnej trestnej sadzby 0 až 2 roky. Posúdiac poľahčujúce a priťažujúce okolnosti súd dospel k záveru, že u obžalovaného prevažujú poľahčujúce okolnosti. Súd u neho zistil dve poľahčujúce okolnosti. Jednou z nich je priznanie sa k spáchaniu trestného činu a jeho úprimné oľutovanie podľa § 36 písm. l) Tr. zák. Obžalovaný sa k spáchaniu trestného činu priznal aj pred povereným príslušníkom policajného zboru, ktorý vykonával skrátene vyšetrowanie, aj pred sudcom pre prípravné konanie. O úprimnosti jeho oľutovania súd nemá dôvod pochybovať. Druhou poľahčujúcou okolnosťou je, že obžalovaný napomáhal objasňovaniu trestnej činnosti orgánom činným v trestnom konaní a súdu podľa § 36 písm. n) Tr. zák. Za napomáhanie objasňovania trestnej činnosti súd považuje najmä vyhlásenie obžalovaného o vine podľa § 257 Tr. por., ktoré súd prijal. Súd však u obžalovaného zistil aj jednu priťažujúcu okolnosť, a to predchádzajúce odsúdenie za trestný čin v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák. Predchádzajúce odsúdenie obžalovaného bolo za úmyselný trestný čin, došlo k nemu v relatívne krátkom čase pred spáchaním skutku, z ktorého je obžalovaný v tejto trestnej veci, preto súd nezistil dôvod, pre ktorý by na túto okolnosť v zmysle citovaného zákonného ustanovenia nemal prihliadať. V zmysle ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zák. sa preto horná hranica trestnej sadzby u neho znižuje o jednu tretinu, t.j. o 8 mesiacov. Je mu teda možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere 0 až 16 mesiacov.

Súd sa rozhodol uložiť mu trest odňatia slobody v prvej štvrtine takto určenej trestnej sadzby, t.j. tri mesiace. Súd okrem už uvedených okolností prihliadal aj na to, že obžalovaný je osobou v mladom veku, u ktorého je žiaduce, aby sa čo najskôr riadne začlenil do spoločnosti. Trest odňatia slobody dlhšieho trvania by tomu bránil vo väčšej miere, ako je odôvodnené potrebou jeho potrestania. Pritom

súd vzal do úvahy aj predchádzajúce odsúdenie tunajšieho súdu, vo vzťahu ku ktorému obžalovaný zadal dôvod na rozhodovanie o svojom osvedčení, respektíve neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Možnosť nápravy obžalovaného ako páchatel'a trestného činu v ústave na výkon trestu odňatia slobody tak podľa názoru súdu bude dostatočne zabezpečená aj uložením relatívne miernejšieho trestu v takej výmere, ku ktorej sa súd priklonil v tomto rozsudku.

Pri určení spôsobu výkonu trestu odňatia slobody súd vychádzal z ustanovenia § 48 Tr. zák. Podľa uvedeného ustanovenia súd zaradí páchatel'a na výkon trestu odňatia slobody spravidla do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, a so stredným stupňom stráženia, ak v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin; na predchádzajúce odsúdenie sa však neprihliadne, ak sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený. Uvedené dáva dôvod zaradiť obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Keďže obžalovaný spáchal prečin v súvislosti s vedením motorového vozidla, súd mu podľa rovnakých pravidiel, za použitia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, v súlade s § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil aj trest zákazu činnosti, a to zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke. Pri určení výmery tohto trestu súd vychádzal z toho, že zákonodarca upravil v § 61 ods. 2 Tr. zák. trestnú sadzbu trestu zákazu činnosti na 1 až 10 rokov. Pri aplikácii ustanovenia § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., za použitia rovnakých poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ako súd urobil v prípade trestu odňatia slobody, mohol súd uložiť obžalovanému trest zákazu činnosti na 1 rok až 6 rokov a 4 mesiace. S prihliadnutím k závažnosti spáchaného skutku, ako aj k ostatným pravidlám ukladania trestov, ktorými sa súd zaoberal už pri rozhodovaní o treste odňatia slobody, súd rozhodol, že uložený trest bude v spodnej polovici upravenej trestnej sadzby. Aj s prihliadnutím na to, že počas výkonu trestu odňatia slobody trest zákazu činnosti u obžalovaného plynúť nebude, súd považuje dobu dvadsiatich mesiacov v prípade zákazu činnosti za dostatočnú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie na súde, proti ktorého rozsudku smeruje (Okresný súd Partizánske), a to do 15 (pätnásť) dní odo dňa oznámenia rozsudku. O odvolaní rozhoduje Krajský súd v Trenčíne. Proti rozhodnutiu o vine však nie je možné podať odvolanie ani dovolanie, okrem prípadu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku, teda že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie musí byť odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozsudok napáda a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie možno oprieť o nové skutočnosti a dôkazy. Právo podať odvolanie nemá ten, kto sa tohto práva výslovne vzdal.